

af det her var, at man skulle skrue ned for tilskudssamfundet for på den måde at begrænse misbruget.

Jeg vil gerne spørge, om det også er Det Konservative Folkepartis opfattelse, eller om det er noget, Venstre står alene med.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det er jo et kæmpestort emne at tage op her på mindre end 1 minut, men generelt synes vi, at det danske samfund på en række områder er blevet for meget et tilskudssamfund – ja. Og dermed er skatten blevet for høj, altså vi nærmer os det, vi kan kalde et lommepengesamfund. Altså vi betaler så meget til staten, og så deler staten det hele ud til os bagefter i tilskud.

Det ønsker vi at begrænse, men på nøjagtig hvilke områder bliver det vist for vidtgående at gå ind i i en kort bemærkning. Men om vi synes, at tilskudssamfundet er gået for langt – ja.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Nu taler vi om misbrug af de sociale ydelser, og jeg vil godt bede Det Konservative Folkeparti nævne, når nu hr. Helge Adam Møller siger, at de går ind for begrænsninger, bare én af de ordninger, der er i dag, hvor folk f.eks. har forskellig adresse, én af de ordninger, som Det Konservative Folkeparti ønsker afskaffet, for på den måde at begrænse det misbrug, der måske finder sted.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Lovforslag nr. L 3, førstebehandlet i Folketinget den 19. januar år 2000, har en § 10, stk. 3. Dette stk. 3 i § 10 ønsker vi skal udgå eller ændres på en sådan måde, at man altså ikke under strafansvar kan bede naboer, eventuelt venner og andre om at oplyse om naboens helt private forhold. Det synes vi er urimeligt, så det var ét eksempel.

Anne Baastrup (SF):

Det er en debat, som går sådan lidt på kryds og tværs. Jeg vil derfor starte med at tage udgangspunkt i, hvad forespørgslens tekst egentlig handler om. Den handler om angiveri som borgerpligt, ministres tanker om registrering på mistanke samt tanker om pædagogers overvågning af forældre.

Det hele baserer sig jo på, at der er folk, der har brug for at få offentlige tilskud, fordi de af den ene eller anden grund har et behov. Der har været en lang række diskussioner, som er startet omkring § 10, stk. 3, i CPR-lovgivningen, og det kan godt være, at statsministeren kan trænge igennem med en forklaring om, at det her handler ikke om angiveri, eller var det indenrigsministeren, der sagde det?

Men på den anden side må man jo forstå denne her bestemmelse således, at hvis en offentlig myndighed ønsker at få en oplysning fra naboen, så er naboen forpligtet til at give den, og hvis naboen ikke ønsker at give denne her oplysning, ja, så kan han indkaldes til indenretligt forhør, vidnepligt og deraf følgende straf, hvis han taler usandt. Så det kan godt være en fortolkning af ord, men på den anden side oplever jeg, at det er en ganske uheldig formulering, denne bestemmelse har fået. Men den snakker vi om på et senere tidspunkt.

Der skal ikke herske tvivl om, at vi i SF lægger meget vægt på, at de mennesker, der får velfærdsydelse, har ret til det, og at ikke én eneste, som ikke har ret til det, får velfærdsydelse. Det stiller store krav til især de kommunale forvaltninger, der jo forvalter de her områder.

Men samtidig så skal vi også holde fast i, at vi lever i et retssamfund. Jeg har forståelse for, at socialministeren sendte besked ud til kommunerne her for halvandet års tid siden om, at nu skulle de være opmærksom på, at man eksempelvis ikke fik nogle uberettigede børnetilskud. Men jeg har så også en klar fornemmelse af, at den viden, som mennesker, der modtager børnetilskud, har om, hvad det er, de må, og hvad det er, de ikke må, er ganske lille.

Hvis man retter henvendelse til sin kommune og spørger, om kæresten må sætte en reol op, om kæresten må lave mad to gange om ugen, fordi man selv har en sen arbejdsdag, så kan man ikke få klar besked. Man får den her årlige indberetningspligt via et spørgeskema, om man stadig væk er reelt enlig, men man kan ikke få klar besked om, hvad det vil sige at være reelt enlig.

Og det, vi jo så også skal huske på, er, at når der kommer den her debat, og hvor kommunerne efter min bedste overbevisning er gået fuldstændig galt i byen med deres projekt omkring overvågning af enkeltmennesker, drejer det sig meget ofte om folk, der er på spanden. Det er folk, der har brug for de her offentlige